Ч. 85. Второк 2 мая (19 цьвітня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поєдиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Здоровлє Цісаря. — Виборча реформа на Угорщині. — Ворохобня в Альбанії. — З турецкого парляменту. — На Далекім Всході.

„Korresp. Wilhelm“ доносить: Стан здоровля Цісаря єсть тепер під кождим взглядом дуже добрий. Хрипка майже зовсім уступила і Цісар вибере ся дня 3 с. м. о год. $2\frac{3}{4}$ по полудни до Будапешту.

Угорске сторонництво Юшта рішило ся в Угорщині розпочати живу аґітацию за загальним правом виборчим і скликало спільно з социялістами велике віче на неділю в Араді, виборчім окрузі ґр. Тиси. До участи запрошено Кошутівців і людовців, однакож ті відказали ся спілки з социялістами. Ся аґітация може обхопити весь край, бо широкі верстви народні домагають ся розширеня виборчого права. Юштівці починають аґітацию у виборчім окрузі ґр. Тиси, найбільшого противника виборчої реформи.

Справа розширення права виборчого в Угорщині є не тілько симпатична, але й конечна для самої держави. Однако не можна припускати, щоби Юштівці були такі раді розширити право виборче на немадярскі народности. А що Юшт лучить виборчу реформу з войсковою реформою, отже се iunctim стає певним доказом, що Юштівці намагають ся ударемнити обі реформи, бо ґр. Тиса безвзглядно буде противний такому iunctim обох реформ.

Отся аґітация може викликати велике розъярене народних пристрастий.

На північно-альбаньскім побоєвищи положенє в послідних днях не змінило ся, бій триває дальше між повстанцями а турецкими войсками, котрі не можуть посунути ся дальше поза Туві. Урядові жерела доносять, що в Альбанії тепер ще зимна і мокра пора з сніговицею, так що войско стрічає чи малі перепони в діланю. Тим дасть ся пояснити також обставина, що Турґут-Шефкет-паша пробуває ще в Скодарі і сам не обняв проводу над войском, а керують войском підполковники Мугідін-бей і Еміи бей. Як пише „Köln. Ztg.“ доси є в Альбанії 14 повних баталіонів а в найблизших днях має прибути ще сім. Оповідають що сотки редифів (з оборони краєвої) в Малій Азиї звернули ся до свояків з просьбою, що готові по 30 фунтів дати за одного заступника.

Редифи запевняють, що они не годні видержати трудів в гірскій околици і тому радо пристали би на таку жертву. Тимчасом правительство дало приказ, скілько можна улекшити здачу повстанцям хоч у них мало охоти до того.

На граници великі трудности насувають ся в виконаню сторожі. Правительство не може числити на населенє, а треба би для пограничної сторожі потворити сталі приміщеня, що вимагалоби значного помноженя войска у вілаєтах в Скодарі і Косово, а се знов вимагає значного накладу. Хоч турецке правительство відносить ся так недовірчиво до Чорногори, то немило вражає досьвід, що італїньский вплив у вілаєті скодарскім в послідних роках зробив великий поступ. Правительство дізнало ся, що католицкі Арнавти на певно числять на те, що на случай карної експедиції, як то переведено вторік в Косівскім вілаєті, чужа держава в даним случаю насильно вмішала би ся, щоби їх охоронити. Таке переконанє могли населеню піддати тілько чужі висланники.

В турецкім парляменті в дискусиї над буджетом міністерства заграничних справ заявив міністер Ріфаат-паша, що правительство думає вибудувати ріжні шляхи зелїзничі, користні для Туреччини, між ними Адрийску, котра остане все турецкою справою і повинна кінчити ся в турецкій пристани. В справі Чорногори заявив міністер, що після інформациї Порти доказане, що Малісори, помимо відмін-

---

1)

Славні купелеві місця в Европі.

(Після Кляра, Штайна, Вебера і др. — зладив К. Вербин).

1.

Дещо з історії купелїв.

Звичайні собі люди, у котрих може лиш з конечности тілько сьвята, що у вікні, не знають майже нічого про ті жизнедайні купелї, до котрих рік річно в'їзджають ся многі тисячі людий з цілого сьвіта, людий, котрих очевидно стати на то, щоби шукати поратунку для свого здоровля в місцях, котрі вже сама природа як би на то призначила, наділяючи їх не лиш красним і здоровим положенєм, але ще й жерелами, з котрих бє животворна, цілюща водиця. Тепер як раз надходить тота пора, коли хто лиш може а того потребує, спішить лїчити ся в тих місцевостях, тому може й не від річи буде дещо близше про них розповісти. А цікаві то ба й дуже цікаві річи не лиш задля самої природи тих місцевостий і цілющої сили їх жерел, але й задля житя в них.

Вже то само цікаво, як довідались люди, що вода деяких жерел має цілющу силу і що она як раз на такі а такі недуги помагає. Річ легко понятна, що вода з деяких жерел вже в глубокій старині звернула увагу людий на себе своїм запахом, смаком і теплотою, а що тодішні люди не могли собі пояснити прикмет тих жерел звичайним способом, то приписували їх впливови богів. Того рода жерела уважано за сьвяті, а в старинній Греції ставлено коло них сьвятині і не лиш чудотворною силою богів лїчено недужих, але цікавим ворожено ще й їх будучність. Знахорство з ворожбицтвом ішло з давна давен в парі. Славне в старинній Греції місто Дельфі мало не лиш своє цілюще жерело Кассотіс, але й свою ворожку Пітію, котра сідала на триніжку над якоюсь розколиною в скалї, а ґаз виходячий звідтам запаморочував єї і она зачинала ворожити. Хто хотів почути ворожбу, мусів насамперед скупати ся в сьвятім жерелї. У стародавних Греків був вже з давен давна звичай купати ся перед обідом і длятого в кождім зажиточнійшім домі була купальня, а коли свояки або приятелї приїхали в гості, то передовсім роблено для них купіль. Греки знали вже також цілющу силу теплих жерел і купали ся часто в їх воді.

За римских часів славне було купелеве місто Бає на побережу Кампанії в Італії недалеко Неаполя. І сама охрестність сего міста і горячі жерела та мінеральні води вабили сюди дуже римских вельмож і богачів, котрі ставили тут свої палати а навіть висували їх на море, коли вже на суши не було місця. Римский учений Сенека розповідає, що коли приїхав до Бає, мусів там мешкати в домі, де на долині були купелї. Він насердив ся там немало, бо вже від досьвіта плюскались там люди, а ті, що бавились мячем, вирабляли крики; иноді счинив ся великий крик також і задля того, що прихоплено злодія, котрий забирав річи тих, що купали ся. Спокою не було в місті, бо крім того ще й всілякі продавці розносили по улицях свої товари та зазивали людий голосним криком до купованя — особливо же медивників.

Але купелї в Бає були нічим супротив купелїв таки в самім Римі. Величаві водопроводи спроваджували воду до купелевих заведень, уладжених пишно в ріжних сторонах міста. Побіч публичних купелїв Аґріппи, Тита і Нерона було ще множество приватних купелевих заведень. Купелї Каракалї, приступні в певних годинах як для сенаторів так і для широких мас народа, мали около 1600 марморових сиджень, а в купелях Діоклецияна було їх навіть аж 3000. Стіни саль були украшені дивного рода мозаїками, котрі що до елеґанциї свого рисунку і пишноти красок дорівнували хоч би й найкрасшим образам. Всюди видко було статуї і стовпи з мармору і иншого дорогого каміня. До марморових басенів вливала ся безнастанно вода із штучно зроблених з полірованого срібла писків львів. Вступ до тих купелїв був кождому дозволений, хто лиш заплатив маленьку належитість. Звичай купаня ся занесли Римляни й до тих країв, котрі були поздобували а де лиш показали ся теплі жерела, там они зараз закладали купелеві заведеня.

Коли римска держава розпала ся на дві части і настала т. зв. східно-римска держава, набрали були більшого значіня купелї в Брусі; їх уживано вже давнїйше а за часів Цїса-

них занепевнень Чорногори, знаходять там поперте. Коли теперішна ситуация перетягне ся, то Порта завізве Чорногору до відвічальности. Що до Маймона, то крадіж в міністерстві заграничних справ не доказана. Та треба ствердити, що з инших департаментів певні документи дістали ся в треті руки. Супротив Болгариї змінили ся взаємини від хвилї, як обияв урядоване кабінет Ґешова, але ще треба часу до турецко-болгарского порозуміня. Що до закидів про нахил Туреччини до тридержавного союза бажає міністер рівно приязних відносин з всіми державами. Вкінци палата 122 голосами против 45 висказала заяву довіря великому везирови й міністрови заграничних справ.

В Хінах проявляє ся самосьвідомість як видно із слїдуючої події: З Кірину звіщають, що комітет всяких союзів сеї провінциї ухвалив звернути бачність правительства на те, щоби рішучо взяло ся до поборюваня зростаючого впливу Росиї і Японії в Манджуриї, щоби Хіни не втратили сего краю.

Іменоване неприхильного Японцям Хаоердіна ґенер. ґубернатором Манджуриї викликало в Токіо занепокоєнє. Дневникарство добачає в тім іменованю неприхильний настрій хінського правительства супротив Японців і з огляду на ворожий Японцям настрій побоює ся заколоту в Манджуриї.

Новинки.

Львів, 1 мая 1911.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстів Андр. Буриня в Олеську і Вільгельма Матейка в Яворові офіціялами канцелярийними ad personam в полишеню в дотеперішних місцях службових.

— **Устні іспити зрілости в семінариях учительских:** А) мужеских: в Коросни дня 22 червня, в Ряшеві 1 червня, в Старім Санчи 17 червня; у Львові іспит абітуриєнтів заведеня в місяци червни дня 6, приватистів 19; в Самборі іспит абітуриєнтів заведеня 2, приватист. 26 черв.; в Сокали 6, в Станиславові 2, в Тернополи 2, в Заліщиках 27 червня; — Б) женьских: у Львові в семінариї державній 14, в семінариї Стршалковскої 14, в Перемишли іспит учениць заведеня 2, приватисток 21, в Станиславові в приватній семінариї 14 червня.

— **125.000 К нагороди** за зловлене розбишаків. До львівскої поліциї наспіло письмо кримінальної поліциї з Льос Анґельос в Каліфорнії, в котрім та поліция подає до відомости що за зловлене трох розбишаків, котрі дня 1 січня 1911 напали на банк „Times Building“ в Льось Анґельос визначила нагороду в сумі 25.000 долярів (125 тисячів К). Розбишаками тими суть: Німець М. А. Шмідт, российский жид Дувид Каплун і Американець Й. Б. Бріс.

— **Також „вигідний“.** Кульпарківска жандармерия арештувала оногди якогось Тому Калинця і відставила єго на поліцию. При Калинци знайдено аж три годинники Роскопфи. Калинець не мав при собі ніяких документів і казав, що вертає до Щирця, бо не міг знайти у Львові роботи, а годинники купив для вигоди.

— **Огні.** В Пяновичах коло Радимна згоріло у великий тиждень кілька хат і будинків господарских. На щастє прибули із Скольошова „Соколи“ з сикавкою і спинили огонь, а так пішла би була значна часть села з димом. Погорільції були обезпечені в „Днїстрі“ і в Краківскім товаристві асекурацийнім. — В Олеську згоріла тамтого тиждня одна хата. Місцевий пожарний стяг сокільский спинив огонь.

— **Помічники катів.** В Ковачівці і Окопах удало ся австрийским властям викрити ватагу злочинців яких мало — помічників российских катів, котрі для зарібку віддавали в руки российскої поліциї зовсїм невинних людий, котрих відтак российскі кати вішали. Австрийскі власти впали були зразу на слїд якоїсь шпигуньскої ватаги в згаданих місцевостях, але близші доходженя викавали, що тота ватага займала ся ще иншими інтересами, як торговлею живим товаром і переводженєм российских втікачів за границю, котрих відтак віддавала в руки российских жандармів.

Відносини межи тою ватагою а российскою жандармериєю були як найдокладнїйше уложені. В Жванци за кордоном, була специяльна експозитура жандармериї установлена лиш на то, щоби могла тим лекше зносити ся з тою ватагою. Злодюги тоті терроризували довго цїлу охрестність і ніхто не важив ся против них виступити, хоч їх члочини були загально звістні. Аж ось недавно тому арештовано проводирів тої ватаги Йоська і Лейбу Вайсманів та якогось Штайнберга, российского підданого. Они стояли на службі российскої поліциї і діставали місячну платню, а крім того ще окрему „нагороду від штуки“ яку доставили российскій поліциї.

Переводячи через границю втікачів давали рівночасно знати жандармериї, котра вже чекала на вертаючих і зараз їх ловила. Коли же лучали ся такі люди, котрих не можна було о нїщо підозрівати, то тоті опришки підкидали їм потайки якісь заказані в Росиї брошури і так спричинювали їх арештоване, за що опісля діставали „нагороду“. Нещасливі діставали ся тим способом до криміналу або таки були й на смерть засуджені. Так дня 17 червня 1910 р зголосило ся до них трох еміґрантів социялістів і они обіцяли ся перевести їх через кордон. З їх припорученя переводив тих социялістів селянин Провіп Лисачук, котрому Лейба Вайсман дав за то 3 рублї. Ледви еміґранти пустились до границї, як з хати Вайсманів дано жандармам знак в той спосіб, що у вікні піднесено і спущено три рази сьвітло у вікні. Коли еміґранти опинились на середанї ріки, вискочили российскі вояки і одного з еміґрантів тяжко ранили, а одного зловили і того засуджено на смерть; третому удало ся втечи на австрийску сторону.

В серпни того року тота ватага мала знов перевести через границю людий, котрі зовсїм не мішали ся до політики, а хотїли лиш длятого тою дорогою дістати ся до Росиї, що не могли вировбити собі паспортів. Показало ся, що в їх куферках, котрі були тимчасово зложені у той ватаги знайшли ся підкинені революцийні брошури і револьвери. От таким способом доробляла ся тота ватага грошїй. Зачувати, що мають наступити ще дальші арештованя.

† **Померли:** О. Іларий Герасимович, декан і парох в Скалатї, помер у Львові в 64 р. житя, а в 38 сьвященьства. — Кароль Беднарский, довголїтний директор друкарнї „Наукового Тов. а ім. Шевченка помер 23 с. м. в 63 р. житя. — О. Василь Теодорович Білецкий, гр. к. парох в Страдчу к. Янова, сов. М. К. упокоїв ся 27 см. в 88 році житя а 60 сьвященьства. — Ом. Витвицкий, ем. офіцияnт судовий в Коломиї помер дня 24 с. м. в 72 р. житя. — В гостинници „Сансусі“ при ул. Шайнохи у Львові помер оногди скоропостижно перебуваючий там часово Віктор Луцкий, ст. комісар з Богородчан.

— **Арештоване российского чиновника.** Минулого четверга арештувала львівска поліция бувшого начальника российскої слїдчої поліциї в Сувалках, Пижальского. На своїм становищи вславив ся він тим, що знущав ся в страшний спосіб над вязнями, тортурував їх при помочи машинок до викручуваня пальців, бити в підошви, кулакованя і т. п. За те арештовано єго дня 21 го лютого в Сувалках і заряджено против него слїдство о тортуроване вязнів.

ря Траяна подав був Плїній до цісаря просьбу, щоби позволив відновити будинки, котрі вже тоді валили ся. В році 390 по Хр. написав був якийсь Клявдиян поезийку на честь і хвалу сірчаних жерел в Альбано. Тайний писар короля Теодориха Кассіодор полишив нам цікаву звістку з купелевого житя тодішних часів. Якийсь старий Теодорихів вояк, Вінісбад випросив собі позволене, щоби єму вільно було виїхати до купелів в Борміо, щоби там купати ся а відтак і пити цїлющу воду Бормія від ґіхту, який єго мучив. То було в році 535. Отже того Вінісбада треба уважати за першого купелевого гостя, котрого імя записано на купелевій лїсті в Борміо.

Нїмці доказують, що у них були купелї знані вже давно перед тим, заким Римляни зачали закладати свої кольонії в їх краю і покликують ся на то, що то они винайшли мило, про котре згадує римский історик Тацит і за котрого часів оно було важним артикулом торговельним, котрий спроваджувано до Риму. Через то, що Римляни на своїх кольоніях позакладали собі купелеві заведеня, уживане купелів у Нїмців ще лиш збільшило ся. Та й в стародавних монастирях були вже купальнї, в котрих вільно було купати ся не лиш самим черцям але також і приїзжим чужинцям, путникам, бідним і недужим. Ба в декотрих монастирях були навіть фондациї купелеві. Так н. пр. в місті Шпаєр була при тамошній соборній церкві фондация на купелї для монастирских слуг і їх родин. В послїдний день мясниць і на сьв. Мартина вільно було всїм слугам і їх родинам за дармо скупати ся в монастирскій лазни а крім того діставали они ще й відповідне угощенє.

В лїпших міщаньских домах належало до вигоди мати окрему комнатку до купаня. Де не було такої комнатки, там мали ванни і то великі такі, щоби в них могло купати ся кілька осіб разом. Комнати до купаня служили заразом і до принятя гостий, бо люди тоді купали ся не лиш длятого, щоби облити ся і очистити ся але й щоби побалакати з собою а при тій нагоді попоїсти і випити. Длятого в поперек комнати була між ваннами уставлена дошка, на котрій стояли страви і напитки. При такій забаві люди сидїли і по кілька годин у воді. Богачі робили собі при тім ще більшу приятність, бо наймали музику, котра їм приґравала через цїлий час купелї.

Купіль належала иноді й до церемониї. Той, кого мали робити лицарем, мусїв перед сею церемониєю скупати ся. Молоді в день перед весїлєм мусїли разом зі всїма весїльними гостями купати ся а по тім слїдувало угощенє, при котрім очевидно не обійшло ся без пиятики. Така весїльна купіль великого товариства могла відбувати ся хиба лиш в публичнім заведеню купелевім і длятого по містах заводжено вже дуже вчасно публичні доми купелеві. Рада громадска мала в такім случаю право установляти свого власного управителя купелевого заведеня або заведенє купелеве відпускано в аренду за відповідною оплатою або надавано якійсь родині на спадщину.

Публичні купелї іменно т. зв. лазнї заведено в Европі головно аж по хрестоносних походах зі сходу, де они вже здавен давна були в звичаю. Такі купелї були вже в 14 столїтю в многих більших містах і складали ся із студених і теплих купелів. В сих послїдних, ті що купали ся, випарившись в парі, казали ся ще добре бити мітелками зробленими з березового або дубового галузя з листєм а відтак лїзли в студену воду — звичай який задержав ся й до нинї.

Наші теперішні лазнї однак взяли свій початок з Константинополя а в Росиї та й у нас часами називають ті купелї ще й до нинї „банями“. Назва тота пішла від італїяньского слова „bagno“ (чит. „баньо“), що значить „купіль“. Того рода купелї знані були вже далеко давнїйше і коли Турки заняли Константинополь застали там вже того рода купелї і зачали їх заводити також по инших містах. Від того пішла назва турецких купелів. Пізнїйше побудували Італїянці купелї в тій части Константинополя що зве ся Серай і від їх слова „баньо“ пішла як вже сказано й назва сих купелів в цїлій Росиї. На взорець тих турецких купелів завів др. Бартер подібні але уліпшені купелї в 1856 р. в Ст. Анн-Гіль коло Корка в Ірландиї а звідси переніс ся сей звичай до Німеччини, де тим купелям надано назву ірийско-римских. Того рода купелї позаводжено опісля і в многих инших краях і они стали иниї загальні.

(Дальше буде).

хабарництво, укриване протоколів та фальшиве інформоване властий про вислід слідства. Суд засудив Пижальского на півтора року арештантских рот. Однак видко російскі власти улекшили єму втечу, бо Пижальский знайшов ся небавом поза границями Росиї, в Галичині. У Львові, по кількох тижнях побуту, звернув на себе увагу поліциї своїм підозвіним поведенем. Арештований спершу заперечив всяким замітам і впевнював, що суд в Сувалках засудив єго несправедливо. Взагалі Пижальский старав ся представити себе жертвою царату. Однак коли єму заявлено, що львівска поліция має про него дуже точні інформациї, Пижальский замовк. Тоді дано єму до вибору, до котрої границі хоче бути відставленим. Пижальский вибрав границю — росийску. Є се для цілої справи і для російского правительства характеристичне. При ревізиї в мешканю арештованого не найдено ніяких паперів.

Пижальский приїхав був до Львова в половині марта і наймив собі тут помешкане при ул. Пястів ч. 20 ніби то у якоїсь своячки. В поліциї не мельдував ся, не займав ся нічим і взагалі не знати, з чого жив. Він старав ся вкрутити ся в круги социялістичні і нав'язав був зносини з якимсь робітником токарским. Тимчасом партия социялістична довідала ся хто він і віддала єго в руки поліциї. Пижальский позістає все ще в арештах поліцийних.

— **Несподіваний аванс.** Вибраний сими днями з округа Вижниця-Путилів (Putilla) на посла до буковиньского сойму двірник Куриш, не сподівав ся, що виавансує так борзо аж на радника Двору. Майже всї львівскі ґазети не виїмаючи і „Народної Часописи“, подали за „Бюром Кореспонд.“, що вибраний радник Двору Куриш. Хтось в Чернівцях надаючи депешу, очевидно не знав, що „двірник“ значить на Буковині „війт“ і так зробив з двірника радника Двору, бо прецї двір а двірник споріднені з собою. А все-ж-таки приятнїйше з двірника авансувати в Галичині на радника Двору, як в Росиї на сторожа камениці, де слово „двóрнік“ значить тільки, що сторож або дозорець камениці.

— **Катастрофи на зелізницях.** Межи Порт Альфред а Ґреґемставн в полудневій Африці стала ся дня 24. цвітня страшна катастрофа, в котрій як тепер сконстатовано, згинуло 32 осіб а ще більше число було більше або менше тяжко покалїчених. Як тепер доносять з Капштадту, причиною катастрофи було то, що перед мостом, котрий переходить через дуже глубокий яр, вискочив із шин один ваґон і сунув ся дальше, аж відтак на мості спадаючи, потягнув за собою чотири ваґони поїзду. На щастє розірвали ся ланци, котрими ваґони сполучені підчас їзди в собою, і так передна часть поїзду могла поїхати дальше до Ґреґемставн по поміч для нещасливих. Тамті чотири ваґони спали у пропасть на 300 стіп глубоку. Лиш якимсь чудом уратовали ся супруги Крокет. Ваґон, в котрім они їхали, спадаючи, перевернув ся у воздусї і криша відлетїла а обоє супруги випавши з ваґона, впали на бік просто на ноги і нічогісенько їм не стало ся. Робота ратункова була незвичайно утруднена бо поминувши то, що береги яру незвичайно стрімкі і лиш з великим трудом можна було злїзти на долину, ще до того висипав ся на скали цїлий ваґон доспілих овочів, особливо же ананасів а овочі спадаючи порозбивали ся і камінє від того стало незвичайно ховзке.

Нині знов наспіла з Істн (Easton) в Пенсильванії в північній Америці вість о другій страшній катастрофі: Окремий поїзд, котрим їхало 250 учителїв до Вашінґтона, щоби там відвідати президента Тафта, вихопив ся коло стациї Істн із шин в хвили, коли гнав зі скоростию 50 миль на годину. Поїзд впав з насипу а розторощені ваґони займили ся і зачали горіти. Після послідних вістий 25 подорожних згинуло а 35 до 40 тяжко покалічило ся. Богато з них померло.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** у Львові подає до відомости: „Газета Львівска“ з дня 2 мая 1911 оповіщує розписане ліцитацийної продажи старих матеріялів, узисканих в округї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Оферти належить вносити найдальше до 12 години в полудне дня 15 мая 1911 до висше згаданої ц. к. Дирекциї.

Услівя продажи можна отримати в бюрі для справ возових і варстатових підписаної ц. к. Дирекциї.

Телеґрами.

Ясло 1 мая. Вкрадено тут на стациї зелїзничій зелїзну скриню з квотою 6000 корон і плянами. Завізвано помочи краківскої поліциї, котра вислала одного із своїх аґентів.

Мадрид 1 мая. Власти войскові не мають зовсім вісти о борбі, котра після донесеня одної з мадридских ґазет мала відбути ся межи машеруючим до Таза полком французским а туземними племенами.

Софія 1 мая. В честь перебуваючого тут кн. Ролянда Наполеона Бонапартого відбув ся двірский обід при участи міністрів, послів і инших личностий.

Істн (Easton) 1 мая. Перші вісти о наслідках катастрофи були пересадні. Убитих нема, трупів не знайдено. Поїзд згорів до тла. Около 125 подорожних єсть зранених. Трох осіб брак.

Істн 1 мая. Після послідних вістий внаслідок вчерашної катастрофи на зелізници згинуло 11 осіб.

Константинополь 1 мая. Після депеші датованої передвчера прийшло над чорногорскою границею до борби межи турецким войском а Чорногорцями. Турки мали двох убитих і одного раненого. Страти Чорногорців були такі самі.

Надіслане.

— **Подорож довкола землї,** весела товарыска гра для науки і забави. Видане Руского Тов педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всїм інтересованим, що від пять (5) лїт занимаюсь копанем керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цїлковитого вдоволеня властителя керниці.

Підниимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жадане подаю устно і письменно.

Іван Лесюк
господар в Ковалївці, п. п. Яблонів
коло Коломиї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9,** 10^{15}, **1**^{30}, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8**·25, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13. 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·08*), 10·36, 6·23*), 9·42, 12·00§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·45, **2**·30§), **2**·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2**·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).